

p/cco/o

รสชาติเล็กจระหว่างบรรทัด

แต่เธอ ผู้เปล่งประกายใต้แสงจันทร์

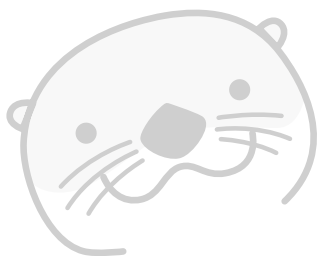
君は月夜に光り輝く

ซาโนะ เท็ตสึยะ

เจียน

ปาวัน การสมใจ

แปล

ก ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ในวันนั้น มามิสู้ที่กำลังอ่านหนังสืออยู่เหมือนเคย
พอดูดี ๆ ก็เห็นว่านั่นคือหนังสือปกอ่อนขนาดเล็กเล่มเดิม
เขาแต่อ่านหนังสือเล่มเดิมอยู่ได้ ไม่รู้จักเบื่อหรือไงนะ ผมคิด
-ซาโนะ เท็ตสึยะ

คำนำสำนักพิมพ์

แรกสุดที่อยากจะบอกทุกท่านที่มีโอกาสหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาคือ “ขอบคุณที่มีชีวิตอยู่” แม้คุณอาจจะไม่รู้ตัว แต่การมีชีวิตอยู่ของคุณย่อมมีความหมายกับใครสักคนแน่นอน...

ตั้งแต่คนสำคัญจากไป ตัวเอกก็ใช้ชีวิตแบบซังกะตาย จนวันหนึ่งมีเหตุให้เข้าไปพัวพันกับเด็กสาวคนหนึ่ง ซึ่งเด็กสาวคนนั้นป่วยด้วย “โรคเปล่งแสง” โรคสมมติที่แสนสวยงามและน่าเศร้า กล่าวคือเมื่อร่างต้องแสงจันทร์ ทัวทั้งร่างจะเปล่งแสงเรืองรอง และยังไกลระยะสุดท้าย แสงนั้นจะยิ่งเจิดจ้าขึ้นเรื่อย ๆ แล้วหลังจากนั้นช่วงเวลาที่ยุตินิ่งของเด็กหนุ่มก็พลันกลับมาเคลื่อนไหว

พบกับ แต่เธอผู้เปล่งประกายใต้แสงจันทร์ หนังสือที่ผู้อ่านชาวญี่ปุ่นให้การตอบรับที่ดีมาก ๆ การ์ตูนตีด้วยยอดขาย 700,000 เล่ม ได้รับการนำไปทำเป็นภาพยนตร์ ฝีมือการกำกับของไซ สึคิคาว่า

ผู้ฝากผลงานภาพยนตร์ที่กินใจคนดูมาแล้วทั่วโลกอย่าง *ดัมอัธเธน* นั้น
ขอฉันเถอะนะ และ ย้อนรัก 100 ครั้งก็ยังเป็นเธอ นอกจากนี้ยังเกิด
เล่มแยกออกมาอีกเล่มหลังจากผ่านมาแล้ว 2 ปี เนื่องด้วยทศกระแ
เรียกร่องจากแฟน ๆ ชาวญี่ปุ่นไม่ไหว เรียกได้ว่าหนังสือเล่มนี้สร้าง
ปรากฏการณ์ในญี่ปุ่นได้มากทีเดียว

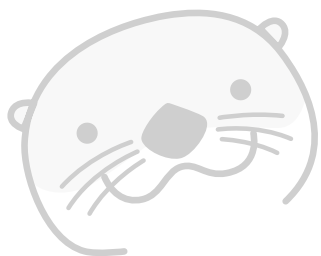
ส่วนหนึ่งเพราะการได้ทวงถามตัวเองว่า การมีชีวิตอยู่ช่างไร้
ความหมาย...จริงหรือ

p/ccolo

ฤดูกาลแห่งชาฤดูระ
กับอุณหภูมิของเสื่อน้ำมัน

—

Short season,
Cold feeling

ทดลองอ่าน

1

ซากุระแบ่งบานอยู่เต็มสองข้างทางขึ้นเนิน ครันเดินขึ้นไปจน
สุดทางจะมองเห็นโรงพยาบาลที่ดูใหม่เอี่ยมจนเกินควร ตึกที่ดูใหม่
และสะอาดสะอ้านแห่งนั้นทำให้ไม่ค่อยรู้สึกถึงการใช้งานอย่างไร
ชอบกล ทั้งที่เป็นโรงพยาบาล แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนออฟฟิศ
เสียมากกว่า และนั่นทำให้ผมเบาใจขึ้นเล็กน้อย พอแจ้งธุระกับ
ประชาสัมพันธ์เรียบร้อย อีกฝ่ายก็บอกหมายเลขห้องพักรักษาตัวให้ผม
ทราบอย่างง่ายดาย

พอคิดว่าจากนี้ไป ผมกำลังจะต้องพบกับคนที่ไม่เคยพบหน้า
ก็ชวนให้ตื่นเต้นเอากการ และยิ่งมากขึ้นเมื่อรู้ว่าคนคนนั้นเป็นผู้หญิง
หน้าซำยังป่วยเข้าโรงพยาบาลด้วย

ผมรอลิฟต์ของโรงพยาบาลด้วยความกระสับกระส่ายเล็กน้อย
เห็นว่าเธอโคตรสวยเลย ใครสักคนบอกไว้
ได้ยินว่าเธอชื่อวาทาราเซะ มามิสุ

ในช่วงโมงโหมรัมครั้งแรกของชั้นมัธยมปลาย ปีหนึ่ง อาจารย์
ประจำชั้นโยชิเอะกล่าวเสียงใส

“คุณวาทาราเซะ มามิสุ ป่วยหนักมาตั้งแต่ชั้นมอดัน ต้องเข้า
รักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลานาน ถ้าเธอได้ออกจากโรงพยาบาล

มาใช้ชีวิตในโรงเรียนอย่างสนุกสนานร่วมกับทุกคนได้เร็ว ๆ ก็ดีสินะอะ”

ในห้องเรียนมีโต๊ะกับเก้าอี้วางอยู่ชุดหนึ่ง โรงเรียนของเราเป็นโรงเรียนเอกชนที่มีทั้งชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลาย นักเรียนส่วนใหญ่จึงคุ้นหน้าคุ้นตากันมาตั้งแต่สมัยมัธยมต้น แต่ถึงอย่างนั้นก็กลับดูเหมือนว่าแทบไม่มีใครรู้จักวาทาราทะซะ มามิสึ

“เห็นว่าเป็นโรคแปลกแสงนะ”

“ฉันคงมาโรงเรียนไม่ได้แล้วละมั้งงง”

“ว่าแต่ ใครวะ”

“เห็นว่าเป็นโรคแปลกแสงตั้งแต่เดือนพฤษภาคมของมอดันปีหนึ่งแล้ว”

“จำไม่เห็นได้เลย”

“มีใครถ่ายรูปไว้บ้างรีเปล่า”

นักเรียนในห้องเริ่มซุบซิบเรื่องของเธอ แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้มีข้อมูลอะไรเป็นเรื่องเป็นราว ไม่นานทุกคนจึงพากันเงียบไป

จากที่เคยรู้ ถ้าเป็นโรคแปลกแสงจริง ๆ ก็คงยากจะกลับมาเรียนได้อีก เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าโรคนี้รักษาไม่หาย

ไม่รู้สาเหตุ แถมยังไม่มีวิธีการรักษาที่แน่นอน

โดยพื้นฐานแล้วไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้ ดังนั้นส่วนใหญ่จึงต้องอยู่โรงพยาบาลไปตลอดชีวิต โรคนี้จะมีอาการมากขึ้นไปตามการเติบโต อาการจะเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ส่วนใหญ่แล้วมักแสดงอาการในช่วงอายุสิบกว่าปีไปจนถึงยี่สิบต้น ๆ เมื่อแสดงอาการขึ้นมาสักครั้งแล้ว อัตราการเสียชีวิตจะเพิ่มสูง และส่วนใหญ่จะเสียชีวิตก่อนโตเต็มวัย อาการมีหลากหลาย แต่ที่โดดเด่นก็คือผิวหนังผิดปกติ

คือจะแปลกแสง

ตกกลางคืน เมื่อถูกแสงจันทร์สาดส่อง ว่ากันว่าร่างกายจะ

เปล่งแสงสว่างเรืองรองเหมือนหิ่งห้อย ยิ่งอาการหนักเท่าไร แสงสว่าง
จะยิ่งเจิดจ้ามากขึ้น ผู้คนถึงเรียกกันว่าโรคเปล่งแสง

...เอาเป็นว่า นักเรียนหญิงที่ชื่อว่าตาราเซ มามิสุ คงไม่ได้
กลับมาเรียนหรอก ผมคิดแล้วตัดสินใจลืมเรื่องนั้นในทันที

หลายวันหลังจากนั้น ตอนช่วงพัก อะโอบางอย่างที่คุณเหมือน
กระดาศีแผ่นใหญ่ถูกส่งเวียนมาถึงผม

“โอคาตะ เขียนให้หน่อยสิ”

“คืออะไรเหรอ”

“ก็นั่นไง ชื่ออะโอบะ คุณอะไรสักอย่างที่ป่วยเป็นโรคเปล่งแสง
นะ มีคนบอกให้ทุกคนเขียนการ์ดเอาไปให้เธอเนอะ”

หืมมม ผมคิดอย่างไม่ใส่ใจพลางตวัดปากกาลงบนกระดาศี

ถ้าหายเร็วๆ ก็ดีนะครับ จากโอคาตะ ทาคุยะ

ผมใช้เวลาสามวินาทีเขียนข้อความนั้น แล้วตั้งท่าจะส่งกระดาศี
ต่อไปให้คนอื่น

“โหย โอคาตะ เขียนแบบขอไปทีมากเลย”

“ต่อไปต้องส่งให้ใครเหรอ”

“แถวนี้เขียนกันหมดแล้ว อ๊ะ คายามะยังไม่เขียนละมัง
ถ้าจำไม่ผิด ฝากให้เขาด้วยก็แล้วกัน โอคาตะสนิทกับคายามะ
ไม่ใช่เหรอ”

“ไม่ได้สนิทซะหน่อย”

ผมตอบแค่นั้นก่อนเดินไปใกล้ที่นั่งของคายามะ

คายามะ อากิระ ทำตัวไม่เรียบร้อยเหมือนเคย เลื้อยขีดของ
เครื่องแบบนักเรียนหลุดออกจากกางเกง กำลังฟุนอนบนโต๊ะตัวเอง
คล้ายหลับสนิท เขาไว้ผมยาว ตัวสูง ไม่ได้ดูเหมือนเด็กเกเรหรือ
พวกใช้ความรุนแรงสักนิด แต่ดูเหมาะกับคำว่าเหลาะแหละมากกว่า

สาว ๆ ชอบเขาเพราะหน้าตาได้รูป แต่บางครั้งท่าทางเวลาตอบอะไร มักทำให้อีกฝ่ายรู้สึกเหมือนโดนเขาเยาะหยัน พวกเพื่อนผู้ชายส่วนใหญ่ จึงพากันเว้นระยะห่างกับเขาเล็กน้อย

“คายามะตื่นเร็ว”

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าฉันจะได้รับเลือกให้เป็นผู้คุมหอหญิงที่มีแต่สาวสวยแบบนี้ได้...”

ละเมอหรือ ดูท่าจะกำลังฝันอะไรเข้าข้างตัวเองสุดๆ เลยสินะ ผมจึงเขย่าตัวเขาอย่างแรงเพื่อดึงกลับสู่โลกความเป็นจริง

“อ้าว โอคาตะนี่ มีอะไรหรือ”

ถ้าเลือกได้ ผมไม่ค่อยอยากเข้าใกล้เขาสักเท่าไร แต่นั่นไม่ใช่ เพราะปัญหาเรื่องนิสัยไม่อยู่กับร่องกับรอยของเขาหรอกนะ

ในอดีต ผมคล้ายตกเป็นหนี้ **บุญคุณ** คายามะ ดังนั้นความสัมพันธ์ของพวกเราจึงต่างไปจากคำว่าเพื่อนสนิทเล็กน้อย สำหรับผมแล้ว คำที่เหมาะสมในการบรรยายตัวตนของคายามะได้ดีที่สุดก็คือ **ผู้มีพระคุณ**

แม้จะพูดจาเป็นกันเอง แต่ในใจกลับตื่นเต้น เวลาอยู่กับคายามะสองคนทีไร ผมเป็นต้องแอบรู้สึกประหลาดแบบนี้ทุกที ดังนั้นสำหรับผมแล้ว คายามะจึงไม่ใช่คนที่รู้สึกสนิทสนมด้วยได้หรอกนะ

“การ์ตเวียนนะ ไฉนนี่ไง เรื่องนักเรียนที่ป่วยเป็นโรคแปลกแสง”

“อ้อ”

คายามะรับกระดาษสีสำหรับเขียนคำอวยพรไปจากผมแล้วเหม่อมองอย่างใจลอย

“วาดาราเซะ มามิสึ นะหรือ”

วิธีพูดและสีหน้าของคายามะทำให้ผมรู้สึกเหมือนเขากำลัง

นึกย้อนไปถึงความทรงจำในอดีต ผมรู้สึกผิดคาดจึงถามออกไป

“นายรู้จักเธอ”

“เอ่อ...เมื่อก่อนมีอะไรนิดหน่อยนะ ตอนนี่คือวาทาราชะลินะ”

เขาพึมพำเหมือนพูดคนเดียว “โอเค เตียวเขี่ยนให้” เขาว่า
ผมจึงหันหลัง ตั้งท่าจะเดินกลับไปทีที่หนึ่งของตัวเอง

“โอคาตะ ช่วงนี้เป็นยังไงบ้าง”

คายามะถามมาจากทางด้านหลัง

“เรื่องอะไรล่ะ”

“โอเครีเปล่า”

“โอเคสิ”

ผมตอบกลับไป พยายามข่มก้นในความหงุดหงิด

“นายนะ บางครั้งก็จิตป่วยนี่ะ”

คายามะกล่าวด้วยวิธีพูดราวกับว่าผมอะไรบางอย่างออก

“ฉันปกติดีนะ”

ห้วงอะไรไม่เข้าเรื่อง ผมคิด แต่ไม่ได้บอกออกไป

“การดเวียนที่ทุกคนช่วยกันเขียนก่อนหน้านี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว
ครูจึงอยากให้ใครสักคนไปส่งมอบให้เธอในวันหยุดนี้ แต่แทนที่ครู
จะไปเอง ถ้าได้เพื่อนนักเรียนด้วยกันเอาไปให้ ครูว่าคุณวาทาราชะ
ต้องดีใจกว่าแน่เลย มีใครอยากไปไหมจะ”

อาจารย์โยชิเอะอายุราวยี่สิบต้นๆ เป็นคนค่อนข้างสวยทีเดียว
แต่คงเพราะประสบการณ์ในการเป็นครูยังน้อยละมั้ง จึงดูตื่นเต้น
ในชั่วโหมงโหมรวม

ถึงจะพูดแบบนี้ก็ไม่มีใครแสดงความเห็นอื่นใดนอกจาก
“ยุ่งยากจะตาย” ฉะนั้นต้องไม่มีใครยกมือแน่ ไม่ว่าใครก็คงเดาได้

และจากนี้ อาจารย์โยชิเอะก็ต้องระบุตัวใครสักคนเป็นแน่แท้ ทุกคนคงคิดว่าขออย่าให้เป็นฉันเลย จึงพร้อมใจกันก้มหน้าอย่างไม่คิดจะปิดบังความรู้สึกสักนิด

ตอนนั้นเอง

คายามะกลับยกมือขึ้นเงยบ๊ว ทุกคนพากันตกใจ หันขวับไปมองเขาเป็นตาเดียว

“ผมไปเอง”

“ฮะ ถ้าฉัน ต้องรบกวนด้วยนะจ๊ะ”

สีหน้าของคายามะในตอนนั้นดูน่าพิศวงอย่างประหลาด คล้ายกับแฝงไว้ด้วยการตัดสินใจอันน่าเศร้า ไม่เห็นดูเหมือนคนที่อาสาไปด้วยความยินดีเลยสักนิด

...ถ้าไม่ยากไปขนาดนั้นก็ไม่เห็นต้องเสนอตัวเลยนี่ ทำไมคายามะถึงเอ่ยปากว่าจะไปละ ตอนนั้นผมรู้สึกสงสัยเล็กน้อย

หลังจากนั้น พอถึงวันอาทิตย์ จู่ๆ คายามะก็โทร.เรียกตัวผมให้ไปหาอย่างกะทันหัน

“มีเรื่องจะขอรับรอง”

ปกติแล้วเราไม่มีกิจวัตรว่าต้องเจอกันในวันหยุด การที่เขาเรียกตัวผมไปครั้งนี้จึงนับว่าเป็นเหตุการณ์ไม่ปกติอย่างมากทีเดียว

ผมนี้กรำคาญ แต่ก็ไปหาตามที่เขابอก

“เป็นหวัดนะ”

คายามะพูดขณะออกมาหาผมที่โถงทางเข้าบ้าน เขาสวมชุดนอนและหน้ากากอนามัย

“มีไข้นิดหน่อยด้วย”

แต่ดูไม่เห็นเหมือนมีไข้เลย รู้สึกเหมือนเขากำลังแต่งคอสเพลย์เป็นคนป่วยให้ผมดูเสียมากกว่า

“แล้วที่ว่าจะขอร้อง นั้นมันอะไรละ”

ผมกล่าวกระตุ้นเขาด้วยน้ำเสียงเจือความหงุดหงิด

“อ้อ ก็ด้วยเหตุนี้แหละ...ฉันเลยไปเยี่ยมวาทาราซะ มามิสู ไม่ได้แล้วไง”

“เลยจะให้ฉันไปแทนว่าั้น”

ผมกล่าวเหมือนขอคำยืนยัน “อืม” คายามะตอบสั้น ๆ จากนั้น เขาก็หายกลับไปในบ้านรอบหนึ่ง ก่อนหยิบเอกสารประกอบการเรียน และการัดเวียนที่ต้องส่งมอบ “ฝากด้วยนะ” พุดพลางยัดของทุกอย่าง มาให้ผม

จากนั้นจึงหันหลังเดินกลับเข้าไปในบ้าน คล้ายเป็นการเลิกคุย กับผมไปโดยปริยาย

พูดตรง ๆ ผมทำใจยอมรับไม่ได้สักอย่าง

2

ด้วยเหตุนี้เอง ในวันอาทิตย์นั้น ผมจึงจำใจต้องไปเยี่ยมไข้ เด็กสาวที่ไม่รู้จัก

โรงพยาบาลที่วาทาราซะ มามิสู รักษาตัวตั้งอยู่ที่สถานี ปลายทาง ผมขึ้นรถไฟสายที่เล่นสวนทางกับสายปกติตอนผม เดินทางไปโรงเรียน นั่งโยกเขยอกอยู่ราวสามสิบนาทีก็จะถึงที่หมาย

ผมลงจากรถไฟ มุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาล ขึ้นลิฟต์ไปชั้นสี่ ตามที่ประชาสัมพันธ์บอก เดินไปตามทางเดินปูเสื่อน้ำมัน ก่อนมา หยุดลงตรงหน้าห้องพักรักษาผู้ป่วย

พอเข้าไปข้างในก็เห็นว่าเป็นห้องพักรวมสำหรับผู้ป่วยหญิง

นอกจากหญิงสูงอายุสองคนแล้ว ยังมีเด็กสาวคนหนึ่งกำลังอ่านหนังสือ เธอน่าจะเป็นวาทาราเซะ มามิสึ ไม่ผิดแน่ ผมเดินเข้าไปใกล้เธออย่างช้าๆ เธอคงรู้สึกได้ว่ามีใครเข้ามาหา จึงละสายตาจากหนังสือ เงยหน้าขึ้นมอง

เห็นเพียงแวบแรกก็ทำใจของผมกระตุก

เป็นเด็กสาวที่สวยงามจริงๆ นั่นแหละ

สวย แต่นึกไม่ออกว่าเหมือนใคร ดวงตาคมปลาน นัยน์ตาสีดำเข้ม ขนตายาวอย่างเป็นธรรมชาติ เปลือกตาสองชั้นดูคมคาย ช่วยขับให้ยังมีรูปลักษณะที่น่าประทับใจ และผิวขาวอย่างเหลือเชื่อ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะผิวหนังไร้รอยคล้ำแดดแม้แต่นิดนั้นรึเปล่าที่ทำให้เธอมีบรรยากาศต่างจากเด็กสาวคนอื่นในชั้นเรียนของผมอย่างชัดเจน เหมือนมนุษย์ที่เกิดและเติบโตในประเทศอื่นมากกว่า

สันจมูกงดงาม แก้มเรียว ริมฝีปากเม้มเล็กน้อยเป็นเส้นตรง หลังแบบบางเหยียดตรง เรือนร่างสมส่วน เส้นผมสลวยเงางาม ยาวระลงมาถึงบริเวณอก

สีหน้าของเธอไร้แววเจ้าเล่ห์ ดูซื่อตรงจริงใจเหลือเกิน

“คุณวาทาราเซะใช่ไหมครับ”

ผมพูดกับเธออย่างกริ่งเกรงเล็กน้อย

“ใช่ แล้วคุณคือใครคะ”

“โอคาตะ ทาคุยะ เพื่อนร่วมชั้นของคุณวาทาราเซะตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลินี้เป็นต้นไปนะครับ”

ผมแนะนำตัวอย่างกระชับ

“นั่นหรอ ยินดีที่ได้รู้จัก วาทาราเซะ มามิสึ ค่ะ นี่ทาคุยะคุณจันมีเรื่องจะขอเรื่อง”

จู่ๆ เธอก็เรียกผมด้วยชื่อตัวเสียอย่างนั้น

“อยากให้เธอเรียกฉันด้วยชื่อตัวว่ามามีสุขด้วยนะ”

ผมไม่นิยมเรียกคนอื่นด้วยชื่อตัว เลยอดนึกสงสัยไม่ได้

“ทำไมล่ะ”

“ก็นามสกุลมันเปลี่ยนกันได้นี่นา”

เธอบอก หรือว่าพ่อแม่ของเธอหย่ากัน แต่จู่ๆ ผมจะถามเรื่องนั้น ขึ้นมาก็ใช่ที่ จึงลังเลขึ้นมาเล็กน้อย

“ถ้าอย่างนั้น เธอเป็นว่าจะเรียกชื่อกันแล้วกัน”

“ชอบใจนะ ฉันชอบให้เรียกชื่อตัวมากกว่านะ”

ว่าแล้วเธอก็ยิ้มยิ้มเอียงอาย พันขาวจั่วที่เผยให้เห็นตอนยิ้ม ทำให้ผมตกใจเล็กน้อย คำว่าชอบที่เธอพูดก็ชวนให้รู้สึกถึงความสนิทสนมอย่างประหลาด

“แล้ววันนี้ทาคูยะคุงมีธุระอะไรหรือ”

“อ้อ คือ มีพวกซิดเรียนกับการ์ดเวียนที่ต้องเอามาให้ นะ อาจารย์บอกว่าถ้าเพื่อนนักเรียนเป็นคนเอามาให้ เธอน่าจะดีใจกว่า”

“ดีใจ ดีใจที่”

พอผมยื่นซองให้ เธอก็หยิบการ์ดเวียนออกมา และเริ่มจับจ้องอย่างสนใจสนใจ

“ข้อความของทาคูยะคุงนะไม่เย็นชาไปหน่อยหรือ”

ผมรีบเข้าไปดูการ์ดเวียนนั้น ข้อความของผมเขียนอยู่ตรงมุมของกระดาษสี

ถ้าหายเร็วๆ ก็ดีนะครับ จากโอคาตะ ทาคูยะ

“นั่นหรือ ไม่ม้าง...”

ผมว่ามันก็ไม่ใช่อะไรเลวร้ายอะไรขนาดนั้นนะ แต่คงสั้นเกินไปจริงๆ นั่นแหละ เขียนอย่างขอไปที่ด้วยเวลาสามวินาทีอาจพิมพ์ออกมาให้รับรู้ได้เลยละมัง และเธอก็ไม่ใช่คนโง่ถึงขนาดจะดู

ไม่ออก

“ก็อาจเป็นไปได้ โทษทีนะ”

ผมเลิกแถม เปลี่ยนมาขอโทษแต่โดยดี

“ก็ไม่ได้เย็นชานขนาดที่ต้องขอโทษหรอก”

เป็นคนที่มีความประพฤติดีจริง ผมคิด

“หรือว่าความจริงแล้วทาคุยะคุงไม่ได้อยากมา แต่ฝืนใจมา เพราะอาจารย์ขอร้อง”

ความจริงแล้วคนที่มาควรเป็นคายามะนะะ แต่หากบอกความจริงไปก็ดูเป็นคนหยาบกระด้างอย่างไรไม่รู้ ผมนึกถึงวลีที่ว่า การโกหกก็เป็นสิ่งจำเป็นในบางครั้ง

“เปล่า ฉันมาด้วยความตั้งใจของตัวเองนะ”

“เหอ ดิฉัน”

เธอกำลังเหมือนโล่งใจจริงๆ ทั้งที่ดูเป็นคนหัวดี แต่กลับแสดงความรู้สึกให้เข้าใจได้ง่ายดีแท้ ผมคิด

“นี่คืออะไรเหอ”

ผมเปลี่ยนเรื่องพูด บนโต๊ะข้างหัวเตียงมีลูกบอลคล้ายผลึกแก้ววางอยู่ พอดูดีๆ ก็เห็นว่าด้านในมีบ้านจำลองขนาดเล็ก เป็นบ้านซุงแบบตะวันตก ตกแต่งให้ดูเหมือนมีแสงสว่างลอดออกมาทางหน้าต่างชวนให้คนมองรู้สึกถึงการใช้ชีวิตภายในนั้น

“อ้อ เรียกว่าสโนว์โดมนะ ฉันชอบมันมากๆ เลย”

เธอมองกระดาษสีลง “ส่งให้หน่อยสิ” ว่าแล้วก็แบมือยื่นมาหา ผมจึงส่งลูกแก้วหิมะให้เธอ

“ดูสิ ตรงนี้มีหิมะอยู่ด้วยนะ”

พอมองตามก็เห็นว่าบริเวณพื้นรอบบ้านในลูกแก้วหิมะมีเศษกระดาษที่ทำเลียนแบบหิมะปลิวกระจัดกระจาย

“ยังงี้นี่เอง”

“ไม่ใช่แค่นั้นน้า พอเขย่าแบบนี้”

เธอลองเขย่าสโนว์โดมให้ผมดู ทันใดนั้นเอง เศษหิมะ กระดาศก็ฟุ้งตลบขึ้นมา ไม่รู้ว่ามีกลไกแบบไหน เศษหิมะกระดาศ ปลิวว่อน ก่อนค่อยๆ ตกลงสู่เบื้องล่างอย่างแผ่เบา

“เป็นไง เหมือนหิมะเลยใช่ไหมล่ะ”

เหมือนหิมะจริงๆ นั่นแหละ

“เมื่อก่อน พ่อซื้อให้ฉันนะ...ถึงตอนนี้จะไม่อาจเจอพ่อได้แล้ว ก็เถอะ ดังนั้น ฉันจึงให้ความสำคัญกับมันมาก”

พอแม่หย่ากันจริงๆ สិនะเนีย ผมคิด แต่ไม่กล้าถาม

“เวลามองเจ้านี้ ฉันจะจินตนาการว่าตัวเองอาศัยอยู่ในประเทศ ที่มีหิมะตก พอถึงฤดูหนาว หิมะโปรยปราย ลมหายใจขาวโพลน และมีฉันนั่งอ่านหนังสืออยู่ข้างเตาผิงอันอบอุ่น ฉันสนุกกับการจินตนาการอะไรแบบนี้แหละ”

ในลูกแก้วหิมะ หิมะยังตกไม่หยุด

จากนั้นเธอยังคงเล่าต่อไป ด้วยวิธีพูดที่ชวนให้คิดว่า บางทีเธอ อาจโหยหาเพื่อนคุยก็เป็นได้ ซึ่งผมก็ไม่ได้รู้สึกแยแต่อย่างไร เพราะ เรื่องที่เธอเล่าก็น่าเบื่อ แต่วิธีพูดก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกไม่ดี

กระทั่งตกเย็น เรื่องราวที่คุยจึงขาดช่วงลง ผมจึงตั้งใจจะถือ โอกาสกลับ

ขณะที่กำลังจะกลับ เธอพูดกับผม

“นี่หากุยะคุง แล้วจะมาเยี่ยมฉันอีกไหม”

ได้ยินแล้วผมก็ลังเล แต่พอเห็นสีหน้าเหงางอวยของเธอก็ไม่อาจ บอกออกไปได้ว่า ‘ไม่หรอก ไม่คิดจะมาอีกเป็นครั้งที่สอง’

“ไว้ว่างๆ นะ”

ผมจึงตอบกลับไปอย่างคลุมเครือ

“ถ้าฉันมีเรื่องอยากขอร้อง”

“อะไรเหรอ”

“อยากกินป๊อกกี้อัลมอนต์ครีซ¹”

เธอกล่าวด้วยท่าทางเอียงอาย

“ป๊อกกี้เหรอ”

“ความจริงแล้วฉันกินได้แต่อาหารของโรงพยาบาล คุณแม่ก็เป็นคนเข้มงวดมากด้วย ฉันขอทานแล้ว แต่แม่ก็ไม่ยอมซื้อให้ แล้วมันก็ไม่มีขายที่ร้านค้าในโรงพยาบาลด้วยไง เลยไม่มีใครให้ขอร้องเลย”

จากนั้นเธอก็ซ่อนตามองผม กล่าวแกมวิงวอนว่า “ไม่ได้เหรอ”

“อืม อืม เข้าใจแล้ว”

ผมตอบกลับไปโดยไม่คิดอะไรมาก ก่อนออกมาจากห้องพัก

ผู้ป่วย

3

“วาดาราสะ มามิสุ เป็นยังไงบ้างล่ะ”

หลังเลิกเรียนในวันต่อมา ขณะที่กำลังนั่งกินไอศกรีมกันอยู่หน้าร้านสะดวกซื้อระหว่างทางกลับบ้าน จู่ๆ คายามะก็ถามผมเช่นนั้น “ไม่รู้ว่าจะตั้งใจใช้เป็นคำตอบแทนหรืออะไร เขาจึงจ่ายค่าไอศกรีมให้ผมด้วย ผมยกไอศกรีมขึ้นกินพลางนึกย้อนกลับไปถึงเรื่องเมื่อวาน

¹ ขนมยี่ห้อป๊อกกี้ชนิดที่มีเกล็ดอัลมอนต์เคลือบอยู่บนช็อกโกแลตบนแท่งอีกชั้นหนึ่ง

“อืม ก็เป็นคนสวยจริงๆ นั่นแหละ”

ผมตอบ แม้จะนึกในใจว่าเขาคงไม่ได้อยากถามเกี่ยวกับ
เรื่องนั้นหรอก

“แล้วเรื่องอาการป่วยล่ะ”

“ก็ไม่รู้สินะ”

วิธีตอบแบบนี้มันอะไรกัน ผมที่เป็นคนพูดเองยังสงสัยเลย

“คายามะรู้จักเธอมาก่อนหรือ”

“เมื่อก่อนมีเรื่องอะไรนิดหน่อยนะ”

คายามะตอบอย่างคลุมเครือ

“ว่าแต่ พ่อแม่ของเธอหย่ากันหรือ”

ผมแอบค้างคาใจเรื่องนั้น จึงลองถามคายามะดู

“อืม คงยังงั้นมั้ง เพราะเมื่อก่อนนามสกุลพวกฉันนี่นา”

จะกินไอศกรีมไปตลอดกาลคงไม่ได้ พวกเราจึงเดินไปขึ้นรถไฟ
ที่สถานี

มีที่นั่งว่างเพียงที่เดียว ผมจึงนั่งลง ส่วนคายามะโหมสายหนัง
ที่ห้อยลงมาจากด้านบน เหม่อมองไปนอกหน้าต่างด้วยท่าทางเฉยชา

“มีเรื่องอยากขอร้องอีกอย่าง”

นอกหน้าต่าง หมู่มั้ยี่สิบขวบกับย่านที่พักราคาดีไหลผ่านไปเป็น
ช่วงๆ

“ไปเจอเธออีกครั้งได้ไหม”

“ฮะ?”

“ไปถามให้หน่อยว่าอาการป่วยจะดีขึ้นเมื่อไร”

พูดอะไรของเขา ผมคิด ตั้งแต่ตอนขอให้ผมไปห้องพักรักษา
นั้นก็ไร้เหตุผลมากพออยู่แล้ว และตอนนี้ก็ยังเริ่มไม่รู้เรื่องขึ้นเรื่อย ๆ

“ไปถามเองสิ”

ผมกล่าวทิ้งระอา

คุยไปคุยมา ในที่สุดรถไฟก็มาถึงสถานีใกล้บ้านคายามะ

“แล้วก็อย่าเล่าเรื่องฉันให้วาทาราเซะ มามิสึ ฟังนะ”

คายามะกล่าวทิ้งท้าย จากนั้นจึงเดินออกจากรถไฟไปโดยไม่หันกลับมาอีกเลย

“เฮ้อ เดียวสิ อะไรของนายวะ”

ขณะที่ผมกล่าวไล่หลังเขาไป พรึบตานั้นเอง ฟุบ เสียงคล้ายกับตอนเปิดฝากระป๋องน้ำอัดลมดังขึ้น แล้วประตูก็ปิดลง ก่อนรถไฟจะเริ่มออกตัวแล่นไปอีกครั้ง

...เหมือนเดิมเลย เป็นคนที่ไม่เข้าใจว่ากำลังคิดอะไรอยู่

ยังต้องใช้เวลามากกว่าจะถึงสถานีใกล้บ้านของผม ง่วงพิกลแฮะ ผมหลับตาลง เอนกายพิงพนักเก้าอี้ จากนั้นสติก็ดับวูบไป

รู้ตัวอีกทีรถไฟก็วิ่งมาสุดสายเสียแล้ว ไม่ว่าจะป็นป้ายของร้านค้าแพ่ที่ดูไม่น่าจะได้รับความนิยมและร้านหนังสืออิสระที่เรียงรายหน้าสถานี บวกด้วยสีเขียวขจีของต้นไม้ริมทางซึ่งได้รับการตัดแต่งเอาไว้เป็นอย่างดี เป็นเหตุให้เกิดเป็นทัศนียภาพที่เหมาะสมในการเป็นสถานีปลายทางของชานเมืองในบทกวี รู้สึกเหมือนเคยเห็นมาก่อน แล้วผมก็นึกออกในทันที

ที่นี่คือสถานีใกล้โรงพยาบาลที่มามิสึพักรักษาตัวอยู่นั่นเอง

ที่นี่ห่างจากสถานีใกล้บ้านผมถึงเจ็ดสถานี ผมนั่งเลยมาไกลโข “รถไฟขบวนนี้จะตีกลับเที่ยวเปล่า” เสียงประกาศผลักดันให้ผมต้องออกจากขบวนรถ มองเห็นร้านค้าบนชานชาลา ป๊อ๊กก็ที่เรียงรายอยู่หน้าร้านพุ่งเข้าเตะตา อัลมอนต์ครีซที่มามิสึพูดถึงก็มีด้วย รู้สึกตัวอีกทีผมก็พูดกับคุณป้าคนขายไปว่า “ขอนี้ด้วยครับ” ผมรับสินค้าที่คุณป้าส่งมาให้ใส่กระเป๋า เดินมุ่งหน้าไปยังช่องตรวจตั๋วตรงทางออก

อืม เอาเถอะ ก็มาถึงนี่แล้ว แค่อีกก็เอง เอาไปให้ก็ไม่เห็น
เป็นไรเลย ผมรู้สึกขึ้นมาเช่นนั้น

พอถึงห้องพักผู้ป่วย กลับไม่พบวาทาราเซะ มามิสึ
บนเตียงก็ไม่อยู่

“มาหาคุณวาทาราเซะหรือ ตอนนี้เธอไปตรวจอยู่แน่ะ”

ผมรีบหันไปหาต้นเสียง หญิงสูงอายุท่าทางอึดอัดดีที่อยู่
ร่วมห้องเป็นคนพูดกับผม

ไม่รู้ว่าจะกลับมาเมื่อไร แต่ไหน ๆ ก็อุตสาหกรรมมาแล้ว ผมจึง
ตัดสินใจจะรอสักพัก

บนโต๊ะข้างเตียงมีสโนว์โดมอันนั้นตั้งอยู่

ผมหยิบขึ้นมาดู ลองเขย่าเหมือนที่วาทาราเซะทำเมื่อวาน

หิมะตกในสโนว์โดม ผมมองมันอยู่พักหนึ่ง รู้สึกราวกับว่า
จะมีความลับอะไรซ่อนอยู่ในนั้น แต่แน่นอนว่ามองเท่าไรก็ไม่ได้ช่วย
ให้รู้อะไรขึ้นมาเลย

ผมลองเขย่าสโนว์โดมแรง ๆ อีกที พายุหิมะพัดโหมกระหน่ำ
อยู่ภายใน ผมล่ำพองใจ ยิ่งทวีแรงเขย่าซ้ำอีกหลายครั้ง

และพริบตาต่อมา ผมก็ทำมันหลุดมือ

สโนว์โดมร่วงหล่นลงไปบนแนวตั้งลงกระแทกพื้นของห้องพัก
ผู้ป่วยอย่างรุนแรง

เพี้ยง!

เสียงดังก้องกังวานไปทั่วบริเวณ

ทำลงไปเสียแล้ว ภาพตรงหน้ามีดสนิทลงทันควัน

“อ้าว ทาคะคุงนี่นา”

เสียงของมามิสึดังขึ้นจากทางด้านหลัง ผมหันขวับกลับไปด้วย

ความตกใจ

จังหวะเลวร้ายสุดขีด

“ฮะ”

หลังจากนั้นเล็กน้อย เธอจึงเพิ่งสังเกตเห็นเศษแก้วที่อยู่ตรง
เท้าของผม เศษซากของสโนว์โดมที่แตกกระจายไม่มีชิ้นดี สีหน้า
ของเธอหม่นหมองลงอย่างเห็นได้ชัด

“เป็นอะไรรีเปล่าทาคุยะคุง มีแผลไหม”

เธอพูดพลางวิ่งเข้ามาหาผม ท่าทางคล้ายจิตใจไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัว

“ฉันไม่เป็นไรหรอก...ขอโทษนะ ขอโทษจริง ๆ”

ผมไม่รู้ว่าจะกล่าวอะไรได้มากกว่านั้น

เธอยื่นมือจะหยิบเศษแก้ว

“โอ้ย”

เธอร้องออกมาสั้น ๆ ดูเหมือนมันจะบาดนิ้วเข้าให้แล้ว ไม่ก็
วินาทีหลังจากนั้น ของเหลวสีแดงก็ไหลออกมาจากผิวหนังที่ฉีกขาด

“ใจเย็น ๆ นะ จะไปเอาพลาสติกเตอร์ยามาให้เดี๋ยวนี้แหละ แล้ว
เดี๋ยวฉันเก็บกวาดเอง เธอขึ้นไปบนเตียงเถอะ”

ผมรีบร้องบอกเธอ เธอจึงปีนขึ้นไปบนเตียงโดยไม่กล่าวคำใด
เขยิบกายไปนั่งพิงหัวเตียง

ผมรีบวิ่งไปขอพลาสติกเตอร์ยาจากเคาน์เตอร์พยาบาลนำมายื่น
ให้เธอ จากนั้นก็เริ่มเก็บกวาดเศษแก้วไปเงียบ ๆ

พอเก็บกวาดจนทั่วแล้ว ผมก็นำเศษแก้วที่รวบรวมได้ไปทิ้งใส่
ถังขยะนอกห้องพักผู้ป่วย

ครั้นกลับมาในห้องก็เห็นเธอกำลังหยิบซองตบแต่งด้านใน
สโนว์โดมขึ้นมามองด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่เหลืออะไรอื่น นอกจาก

ตัวฐานและบ้านจำลองหลังจิ๋ว เธอถือของตกแต่งในสโนว์โดมที่หิมะ
ไม่มีวันตกได้อีกแล้วเอาไว้ในมือ

“ช่วยไม่ได้นี่นะ ของที่มีรูปร่างย่อมต้องพังสักวัน...ก็เหมือน
สิ่งมีชีวิต ที่ย่อมต้องตายสักวันนั่นแหละ”

เธอรว่าแล้วก็วางมันไว้บนโต๊ะข้างเตียง

“ให้พังไปอาจะดีกว่า”

เป็นวิธีพูดที่ชวนให้รู้สึกว่เธอกำลังหลอกตัวเองอย่างไรชอบกล

“ทำไมถึงพูดแบบนั้นล่ะ”

ยังกล้าถามอีกนะ ทั้งที่ผมเป็นคนทำมันพังแท้ๆ

“เพราะถ้าไม่มีของสำคัญแล้ว ฉันรู้สึกว่ฉันจะสามารถตาย
ได้อย่างหมดห่วงนะสิ”

เธอพูดเรื่องแปลกๆ ออกมาเฉยเลย

“นี่ ทาคุยะคุง อย่างฉันนะ เธอมองว่ฉันจะมีชีวิตอยู่ได้อีก
นานแค่ไหนหรอ”

ถึงจะพูดแบบนั้นก็เถอะ ใครมันจะไปรู้เล่า ให้พูดตรงๆ ก็คือ
แทบไม่เคยได้ยินว่ผู้ป่วยโรคเปล่งแสงที่โหนดมีอายุยืนยาว แต่
อย่างน้อยถ้าดูจากสภาพภายนอกของเธอตอนนี้ ผมก็มองไม่ออกเลย
สักนิดว่เธอกำลังป่วยเป็นโรคที่ไม่อาจรักษาให้หายขาด

“ไม่รู้สิ”

ผมจึงเลิกคิดแล้วเลือกตอบออกไปเช่นนั้น

“ฉันนะมีอายุขัยเป็นศูนย์ล่ะ”

น้ำเสียงของเธอเป็นปกติอย่างที่สุด

“เหมือนผีเลยละ ทั้งที่เมื่อปีที่แล้วบอกฉันว่จะอยู่ได้อีกแค่
หนึ่งปี แต่ฉันกลับอยู่มาได้นานกว่านั้นเฉยเลย...ความจริงคือฉัน
น่าจะตายไปแล้วนะ แต่กลับยังดูแข็งแรงดีผิดคาด ทำไมก็ไม่รู้เอนะ”

วิธีพูดราวกับไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

ทำไมถึงได้พูดเรื่องนี้กับคนที่เพิ่งเจอกันได้ไม่นานอย่างผมนะ

“ฉันจะตายเมื่อไรน้ำ”

เธอพูดด้วยน้ำเสียงสดใสอย่างประหลาด

ตอนนั้นเอง ที่ไหนสักแห่งในใจของผมเริ่มกระสับกระส่าย

ผมเองก็ไม่ว่าทำไมเกิดหวั่นไหวขึ้นมาขนาดนั้น ความรู้สึกนี้มันอะไรกันนะ ผมคิด แต่คิดๆ ดูแล้ว กระทั่งตัวเองก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเป็นอะไรกันแน่

จนกลับมาถึงบ้าน ผมก็ยังคิดถึงเรื่องของวาทาราชะ มามิสึไม่เลิก ผมลองไปนอนกลิ้งหน้าแท่นบูชาตรมมูมห้องนั่งเล่นพลางยังคิดต่อไปเรื่อยเรื่อย

ไม่เข้าใจสิ่งที่อยู่ภายในใจของเธอเอาเสียเลย แต่ถึงผมจะคิดเท่าไรก็คิดอะไรไม่ออก

อายุแค่สิบกว่าเท่านั้นเอง

คนปกติถ้ารู้ว่าต้องตายคงสิ้นหวัง คงมองโลกในแง่ร้าย คงเศร้าสลดจนทำอะไรไม่ถูก หลังจากนั้นก็ต้องยอมรับชะตากรรมของตัวเองว่าถึงอย่างไรก็ต้องตายอยู่ดี และทุกข์ทรมานกับความไร้ความสามารถของตัวเองจนคล้ายจะฟั่นเฟือนไป แม้แต่ปู่ของผมซึ่งตายไปตอนท่านอายุแปดสิบกว่า ผมยังรู้สึกว่าคุณเป็นแบบนี้เลย

แต่คำพูดของเธอกลับฟังราวกับว่าเธอกำลังตั้งหน้าตั้งตาคอยความตายอย่างนั้นแหละ

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ ผมคิด

หลังจากนั้น ไม่รู้ว่ามีอะไรขึ้นมาสักอย่าง ผมจึงจัดรูป เคาะวัตถุ รูปร่างคล้ายขามโลหะที่ไม่รู้จักชื่อตั้ง ก๊อง

พี่สาวในรูปถ่ายหน้าแท่นบูชาสวมชุดกะลาสีแยมยิ้มเรีงว่า
โอคาตะ เมโกะ ตายไปตอนอายุสิบห้าปี
พี่สาวที่ตายไปเพราะถูกรถชน ตอนผมอยู่มัธยมต้น ปีหนึ่ง
จะว่าไปแล้ว ไม่ทันไรผมก็กลายเป็นเด็กมัธยมปลาย ปีหนึ่ง
ซึ่งเท่ากับเมโกะในตอนนั้นแล้วสินะ

ตอนเมโกะตายเป็นอย่างไรนะ
เธอคิดอะไรเป็นครั้งสุดท้ายกันนะ
จู่ๆ ผมก็นึกสงสัยขึ้นมา
นี่ เมโกะ

ฉันเจอมนุษย์ที่ชื่อวาทาราเซะ มามิสึ ด้วยละ ท่าทางเธอ
จะเป็นคนละเอียดอ่อน แต่เธอกลับดูราวไม่หวาดหวั่นต่อความตาย
เลยสักนิด

แต่ว่านะ แต่ว่า
เมโกะ มันเป็นอย่างไรรึหรือ
แม้จะตั้งคำถามอะไรไปในใจ พี่สาวในรูปถ่ายก็ไม่ตอบอะไร
กลับมา ซึ่งก็แน่นอนอยู่แล้วสิ

ถึงเวลานอน แม้ผมจะขึ้นไปนอนบนเตียงแล้ว แต่คืนนั้น
กลับไม่อาจหลับได้โดยง่าย ไม่รู้ทำไมใบหน้าของวาทาราเซะ มามิสึ
จึงเอาแต่จะผุดขึ้นมา ทำอย่างไรก็ไม่ยอมเลือนหายไป

ฉันจะตายเมื่อไรน้ำ

เสียงของเธอดังซ้ำๆ อยู่ในหัว เหมือนวลีจากเพลงที่ชอบหรือ
เพลงโฆษณาที่ติดหูอย่างประหลาด วนซ้ำไปซ้ำมาไม่รู้จบ

วันรุ่งขึ้น ตอนผมเปิดกระเป๋าเมื่อไปถึงโรงเรียนก็เจอป๊อกกี้
อัลมอนต์ครีท

ผมจะทำอย่างไรกับเจ้านี้ดีนะ ผมคิด

เกิดเรื่องขึ้นเลยไม่มีโอกาสให้เธอ

ล้งเลอยู่เป็นนาน สุดท้ายระหว่างกลับจากโรงเรียนผมเลย
ตัดสินใจไปโรงพยาบาลอีกครั้ง เพื่อมอบป๊อกกี้ให้เธอ

ระหว่างทางก็คิดขึ้นมาได้

ไปห้องพัสดุผู้ป่วยทุกวันแบบนี้จะถือว่ารบกวนเธอหรือเปล่า ความ
จริงแล้วในใจเธออาจไม่อยากเห็นหน้าผมที่เป็นคนทำของสำคัญพัง
อีกแล้วก็เป็นได้

พอลองคิดดูดี ๆ แล้วก็น่ากระอักกระอ่วนจริง ๆ นั่นแหละ สู้เธอ
โกรธผมเสียยังดีกว่า พิสูจน์ให้เห็นกันตรง ๆ ทำตัวโกรธเกรี้ยวใส่กัน
ยังชวนให้สบายใจกว่าเลย คิดแล้วผมก็พานจะปวดตับขึ้นมา

ทำไมผมถึงต้องหาเรื่องไปข้องแวะกับเธอ จนกระทั่งเกิดความ
รู้สึกแบบนี้ด้วยนะ

ผมเองก็ยังนึกงงน ทำไม่กันนะ ผมครุ่นคิด

นั่นคง อาจเป็นเพราะ...เธอล้ายกับเมโกะละมั้ง แน่นนอนเลย
หน้าตาไม่ได้คล้ายคลึงกันหรอกนะ บุคลิกและนิสัยก็ต่างกัน
มาก พูดไม่ค่อยถูกหรอก แต่ผมรู้สึกว่าคุณคล้าย อาจใกล้เคียงกับคำว่า
บรรยากาศละมั้ง ตรงไหนสักแห่งของวาทาราเซ มามิสู ช่างคล้ายกับ
เมโกะในตอนนั้น

มีบางสิ่งที่ผมยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการตายของพี่สาว

เลยรู้สึกว่าถ้าอยู่กับเธอ ผมอาจเข้าใจขึ้นมากก็ได้

ผมมาหยุดยืนตรงหน้าห้องพัสดุผู้ป่วย สุดลมหายใจหนึ่งครั้ง
ด้วยการสุดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วระบายออกมายาว ๆ

และแล้วในที่สุด ผมก็ตัดสินใจได้อย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ
เดินเข้าไปในห้อง

วาทาราชะ มามิสู่ อยู่บนเตียงด้านในสุดของห้องเหมือนที่เห็นตอนที่ผมมาที่นี่ครั้งแรก พอดูดี ๆ ก็เห็นว่าเธอกำลังเขียนอะไรบางอย่างลงในสมุดบันทึก เธอกางสมุดบันทึกขนาดบีห้าใหม่เอี่ยมลงบนโต๊ะเหนือเตียงรูปร่างผอมยาวและมีลวดติด เธอเขียนอย่างตั้งใจจนผมไม่กล้าเอ่ยทัก เสียหว่น้ำด้านข้างของเธอดูจริงจัง ผมลังเลอยู่ชั่วขณะทันใดนั้นเอง เธอคงรู้สึกว่ามีใครมา จึงเงยหน้าขึ้นเอง

“ถ้ามาก็ส่งเสียงบอกกันหน่อยก็ได้เนี่ย”

เธอกล่าวกับผมด้วยสีหน้าสงสัย

“เขียนอะไรอยู่เหรอ”

ท่าทางของเธอดูปกติ ไม่ได้ดูประหลาดกับพร้อมแตกสลาย หากสัมผัสเหมือนตอนแยกจากกันเมื่อวาน แต่ไม่สิ และอาจเพราะเป็นเช่นนั้นแหละ ท่าทางการแสดงออกของเธอในตอนนั้นถึงทำให้ผมรู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ความลับ”

เธอยกสมุดขึ้น หันปกหลังมาทางผม คล้ายพยายามจะปิดบังเนื้อหาภายใน

“รู้แล้วนะ”

เอาเถอะ ก็คงเป็นไดอะรี่หรืออะไรพรรณานั่นแหละ ผมไม่เข้าคำถามต่อ หยิบป๊อกก็ขึ้นมาวางบนโต๊ะอย่างแผ่วเบา

“ว้าว อัลมอนต์คริสติน่า!”

มามิสู่ทำตาเป็นประกาย คิ้วก็ขยับขึ้นมา “กินได้ไหม” เธอถาม พอผมพยักหน้า เธอก็จัดแจงแกะห่อทันที กัดป๊อกก็เข้าปากดังกรุบ

“รสชาติต่างกับป๊อกที่ธรรมดาเลยนะ”

น่าดีใจขนาดนั้นเลยหรือ เธอแยมยิ้มออกมาอย่างอารมณ์ดี

“ฉันจะยอมบอกหน่อยหนึ่ง”

ปริบตาหนึ่ง ผมไม่เข้าใจว่าเธอกำลังพูดถึงเรื่องอะไร ก่อนจะ
นึกได้ทันทีว่าคงเป็นเรื่องสมุดบันทึก

“ฉันนะ กำลังสรุปรายการสิ่งที่อยากทำก่อนตายอยู่”

เรื่องนั้น...เหมือนเคยได้ยินจากที่ไหนสักแห่งเลยแฮะ ผมคิด
เมื่อความตายอยู่ตรงหน้าจึงได้ฤกษ์หันกลับมาทบทวนชีวิตของตัวเอง
แล้วลงมือทำสิ่งที่ยังค้างคา และสิ่งที่ใฝ่ฝันหรือปรารถนาให้
เป็นจริงเป็นครั้งสุดท้าย ผมคิดว่าเป็นเรื่องที่มีให้เห็นอยู่บ่อยๆ
ประมาณว่า การพยายามจะเจอใครสักคนอีกครั้งอันน่าซาบซึ้งใจ
หรืออยากเจอดาราระดับโลกสักคน

“ตอนตรวจร่างกายครั้งที่แล้ว ฉันลองถามหมอว่าตกลงฉัน
เหลืออายุขัยเท่าไรกันแน่ หมอฟังแล้วทำหน้ากระอักกระอ่วนบอกว่า
‘ไม่แน่ใจเหมือนกัน น่าจะอยู่ได้เกินครึ่งปีนะ’ เป็นหมอกำมะลอ
รีเป่านะนั่น คิดว่าชีวิตคนเป็นอะไร แล้วกันนะ ฉันก็เลยนึกว่า
ไหนๆก็ไหนๆแล้ว ก็ควรใช้เวลาอันมีค่าที่เหลือให้มีความหมายบ้าง
สักนิดนะ”

เธอกล่าววดเดียวจบ ก่อนจะทำหน้าเบ้เล็กน้อย

“แต่ว่านะ คงไม่ได้หรอก”

“ทำไมล่ะ”

“ก็ฉันออกไปข้างนอกไม่ได้นะสิ อาการป่วยหนักเอากายเลย
ห้ามออกไปข้างนอกโดยเด็ดขาด โดนกำชับไว้อย่างเคร่งครัดเลยละ”

ตอนนั้นเอง ความคิดหนึ่งพลันผุดขึ้นมาในหัวของผม

และนั่นก็ไม่ใช่ความคิดที่น่าชื่นชมเลยสักนิด

แต่ผมแค่อยากรู้

ว่าในสมุดนั้นเขียนอะไรไว้

ไม่รู้ทำไมถึงได้นึกสงสัยขึ้นมาอย่างรุนแรง

ว่าวตาราเซะ มามิสู้ อยากทำอะไรก่อนตาย

“เรื่องนั้นนะ ให้ฉันช่วยได้ไหมล่ะ”

จนผมเผลอหลุดปากออกไป

เธอหันมองผมด้วยท่าทางประหลาดใจ

“ทำไมล่ะ”

“อยากได้บาปนะสิ เรื่องที่ฉันทำสโนว์โดมแตก ฉันรู้ะว่า มันทดแทนกันไม่ได้ และฉันรู้สึกว้า แ่คำขอโทษไม่พออะ คือมันขอไปที่ยังไงไม่รู้ ก็พูดไม่ค่อยถูกหรอก...แต่อะไรก็ได้เนะ ถ้าเป็นสิ่งที่ทำได้ ฉันจะทำทุกอย่างเลย”

“จริงรึเปล่า”

หลังจากเรียบไปครู่หนึ่ง มามิสู้ก็พูดต่อ

“จะทำให้ทุกอย่างจริงๆ เหรอ”

น้ำเสียงของเธอติดจะสูงขึ้นเล็กน้อย คล้ายกับเป็นการพูดเพื่อทดสอบผม

“แน่นอน สัญญาเลย”

ผมกล่าวออกไปตามอารมณ์ที่พุ่งขึ้นสูง

เธอจ้องหน้าผมนิ่ง แล้วจู่ๆ ก็เบิกตากลมโต ร้อง “อ๊ะ” ออกมาสั้นๆ

“ฉันเพิ่งคิดอะไรดี ๆ ได้เดี๋ยวนี้นเอง”

ในสมองของเธอเป็นอย่างไรกันนะ สีหน้าของเธอเปลี่ยนไป เปลี่ยนมา สีหน้ายากจะอธิบายเมื่อครู่เปลี่ยนไปในพริบตา กลายเป็นแจ่มใสคล้ายท้องฟ้าที่เมฆหม่นพลันเคลือนหาย

“นี่ ช่วยฟังฉันหน่อยได้ไหม”

ตอนนั้นเอง จู่ๆ ผมก็สังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมา

ถ้าฟังที่เธอพูดมากไปกว่านี้ ผมอาจไม่สามารถถอนตัวได้อีกต่อไป

...ถึงอย่างนั้น รวากับโดนสายตาของเธอดึงดูดให้เข้าหา ผมกลับทำได้เพียงตอบออกไปว่า

“ฉันต้องทำอะไรหรอ”

ความสัมพันธ์แปลกประหลาดของผมกับมามิสู่จึงเริ่มต้นขึ้นด้วยเหตุนี้เอง

4

“ฉันจะให้ทาคุยะคุงทำนี่นะ”

มามิสู่พูดแล้วหัวเราะออกมาอายๆ ช่างเป็นใบหน้ายิ้มแย้มที่ดูเหมือนเด็กอย่างไรชอบกล

“...ฮะ?”

ผมยังทำความเข้าใจเรื่องราวไม่ค่อยได้

“อยากให้ทาคุยะคุงทำเรื่องที่ผมอยากทำก่อนตายแทนฉันนะ เสร็จแล้วก็เอาประสบการณ์นั้นมาเล่าให้ฉันฟัง”

“พูดอะไรมั่วซั่วแบบนี้...”

ผมกล่าวอย่างเอือมระอา ในหัวยังมีเครื่องหมายคำถามลอยอยู่ ประมาณร้อยกว่าอันเห็นจะได้

ทำแบบนั้นแล้วจะมีความหมายอะไรเล่า ถ้าเป็นผมละก็ หากได้เห็นคนอื่นทำสิ่งที่ตัวเองอยากทำต่อหน้าต่อตา ก็มีแต่จะหงุดหงิดไปเสียเท่านั้น แต่ดูเหมือนมามิสู่จะไม่ได้คิดเหมือนผม

“ก็ช่วยไม่ได้นี่นา ต่อให้อยากออกไปข้างนอกแค่ไหน ฉันก็

ออกไปเองไม่ได้อยู่ดี ไม่มีวิธีอื่นแล้วนี่ ไม่คิดว่าเป็นไฉนเดียที่ดีเธอ”

มามีสุกล่าวเหมือนพรำย่ากับตัวเอง ความจริงแล้วเธอก็คงอยากลงมือทำเองสินะ ตอนแรกคงคิดจะทำ แต่มีเหตุให้ทำไม่ได้นี่นา ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องที่เราเข้าใจได้อยู่หรอก

“...อืม เาเป็นว่าฉันเข้าใจที่เธออยากบอกแล้ว คือมามีสุจะให้ฉันเป็นคนทำสิ่งที่เธออยากทำแทนสินะ แล้วค่อยเอามาเล่าให้เธอฟัง”

แม้จะยังสับสนอยู่เล็กน้อย แต่ผมก็ลองกล่าวสรุปทบทวนคำพูดของเธอ

“ตามนั้นเลย”

เธอแยมั่มเริงร่า มีอะไรให้ดีใจนักนะ

“แต่จู่ๆ จะให้ทำเรื่องหนักๆ ก็กระไรอยู่ เาแบบเบาะๆ ก่อนก็แล้วกัน เาอันไหนดีนี่”

เธอล้ำแล้วทางสมุดบันทึก กวาดตามองด้วยสีหน้าจริงจัง จากนั้นก็ยิ้มเฉล่อกมากะทันหันแล้วบอกผม

“จ้ะ ฉันขอเลยนะ...”

เาจริง ๆ ผมมีแต่ลางสังหรณ์ในแง่ร้าย

“ก่อนตาย ฉันอยากลองไปสวนสนุกดูนะ”

เห็นว่าเธอเคยไปสวนสนุกกับพอแม่ตอนที่เธอยังเล็กมาก พอรู้ความแล้วอย่างในตอนนี้ก็เลยนึกสนใจขึ้นมาว่าสวนสนุกเป็นอย่างไร

เพราะบอกว่าเป็นเรื่องที่ยากทำก่อนตาย ผมเลยคิดว่าจะเป็นเรื่องใหญ่โตกว่านี้ อุดส่าห์เตรียมตัวเตรียมใจรอรับคำขอประเภทความฝันอันแสนยิ่งใหญ่ในอนาคตอะไรเทือกนั้น แต่คำขอของเธอกลับเป็นเรื่องเล็กน้อยเหมือนคนชนชั้นกลางเสียเหลือเกิน ผมเลยแอบรู้สึกเสียแรงที่คาดหวังบ้าง

“เอ๊ะ...แปลว่ายังไงนะ”

จากนั้น พอมาคิดดูดี ๆ แล้ว ผมจึงเริ่มลูกกลน ด้วยเพ็ญนี้ก
ขึ้นได้ว่าคนที่ต้องทำคือผมนี่นา

“เพราะฉะนั้น ทาคุยะคุง ช่วยไปสวสนสนุกแทนฉันหน่อยสิ”

“เอ่อ เดียวก่อนนะ!...โกหกซะใหม่”

“พูดจริงต่างหาก”

มามีสุกล่าวโดยไม่มีท่าทีสำนึกผิดสักนิด แถมยังแหย่มั้มซุกซน
ออกมา

หนึ่งสัปดาห์ให้หลัง ไม่รู้ทำไมผมถึงได้มาเฝ้าที่สวสนสนุกที่ตั้งอยู่
นอกเมืองอันมีชื่อเสียงโด่งดังนี้เสียได้

แน่นอนว่ามาเพียงลำพัง

ทำไมผู้ชายวัยแตกหนุ่มต้องมาสวสนสนุกคนเดียวให้น่าเศร้า
ขนาดนี้ด้วยนะ

โดยพื้นฐานแล้ว สวสนสนุกถูกกำหนดให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว
สำหรับครอบครัวหรือคู่รัก ต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอนอยู่แล้วสิ คงไม่มี
ใครคิดมาคนเดียวหรอก

แถมยังเป็นช่วงเวลาโกลเด้นวีค² อีกต่างหาก ผมกวาดตามอง
ไปเห็นปริมาณมวลชนเยอะในระดับที่น่าจะฆ่าคนตายได้เลย มีแต่คน
คน และคน แถมพวกเขาเหล่านั้นก็ล้วนมาเป็นกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็
นคู่รัก เพื่อนฝูง หรือยกกันมาทั้งครอบครัว แน่แน่นอนว่าไม่เจอใครมา
คนเดียวแบบผมเลย

² ช่วงสัปดาห์ที่มีการหยุดยาวของญี่ปุ่น เพราะมีวันหยุดราชการต่าง ๆ ต่อเนื่องกันในช่วงปลายเดือน
เมษายนไปจนถึงช่วงต้นเดือนพฤษภาคม

ผู้ชายมาสวนสนุกเพียงลำพัง คิดอย่างไรก็ดูไม่เข้าท่า คงมีแต่ประเภทพวกคลั่งไคล้สวนสนุกหรือไม่กี่สติไม่เต็ม ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งนั่นแหละ แต่ผมไม่ใช่ทั้งสองอย่าง ไม่ใช่พวกหลงใหลสวนสนุก และยิ่งอยากเชื่อว่าตัวเองสติดีอยู่

ในความเป็นจริงผมเป็นที่สะดุดตาเลยทีเดียว ก็คงอย่างนั้นนั่นแหละ จะบอกว่าผมตกเป็นจุดสนใจเสียยิ่งกว่าพวกดาราก็ไม่ใช่ คำกล่าวเกินจริงแต่อย่างใด บางครั้งคนที่เดินผ่านไปผ่านมาก็แอบมองหน้าผมด้วยสีหน้าหม่นหมองแล้วเดินเลี้ยวไป บางทีก็มีคนหัวเราะเยาะให้เห็นอย่างชัดเจน พวกแยงกี้³ ที่ขี่ม៉อขี่ม้ามาที่ผมแล้วหัวเราะใส่ยังมีเลย ผมตกเป็นจุดสนใจอย่างแท้จริง

ผมไม่ใช่พวกสติไม่ดีนะ!

อยากใช้โทรโข่งป่าวประกาศเสียให้ทั่ว ต้องไปที่ไหนในสวนสนุก จึงจะหาซื้อโทรโข่งได้เหวอ ต้องถามใครถึงจะรู้ ขอโทษครับ คือผมอยากได้โทรโข่งนะ ผมไม่ใช่คนสติไม่ดีนะ! เดียวก่อนสิครับ!

...

แต่ผมเองก็มีกำหนดการของตัวเองเหมือนกันนะ ไม่ได้สักแต่มาเล่นเครื่องเล่นเท่านั้น ไม่สิ มาเพื่อเล่นนั่นแหละ แต่สำหรับผมแล้ว นั่นไม่ใช่เพียงการเล่น

เป้าหมายแรกของผมคือ รถไฟเหาะ

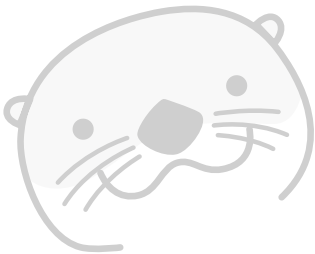
ผมซื้อตั๋วด้วยอารมณ์หุนหัน ต่อแถวรอขึ้นรถไฟเหาะ เห็นว่าต้องรอตั่งชั่วโมงแน่ะ อา อายากกลับจังเลย ผมเซ็งสุดๆแล้ว

อย่างไรก็ดี ผมเกลียดพวกเครื่องเล่นหวาดเสียว เคยขึ้นครั้งเดียวตอนยังเด็ก ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เคยขึ้นอีกเลย ก็ไม่เข้าใจในนา

³ในบริบทของญี่ปุ่น มักหมายถึงกลุ่มวัยรุ่นนักรบทางเกร ซึ่งพวกผู้ใหญ่มักมองว่าเป็นพวกเหลวไหลไม่เอาถ่าน

ว่าการขึ้นเครื่องเล่นที่เปิดโล่งและขึ้นไปวิ่งเร็วจีบนที่สูงแบบนั้น
มีอะไรสนุกๆหรือ ผมไม่เข้าใจเลยสักนิด ไม่ได้กลัวหรอกนะ ไม่ได้
กลัวเลย...แต่คือ ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากขึ้นไง

* * *

ทดลองอ่าน